

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΤΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2017. ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΦΩΣΕΩΣ

Μηνοδώρας, Μητροδώρας, Νυμφοδώρας Των μαρτύρων.

*Χρυσοστόμου Σύρνης, Προκοπίου Ικονίου, Ευθυμίου Ζήλων και Των
συν αυτοίς αναιρεθέντων κατά Την μικρασιατική καταστροφή μαρτύρων.*

Έτος 10^ον Τεύχος 449

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

(Αγίου Λουκά Αρχιεπισκόπου Κριμαίας)

Η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων, εκατομμύρια και δισεκατομμύρια άνθρωποι, είναι άνθρωποι κοινοί, τους οποίους ή Αγία Γραφή ονομάζει «λαόν της γης» (Δ' Βασ. 15, 5). Γιατί τους ονομάζει έτσι; Γιατί αυτοί μοιάζουν με γκρίζο χορτάρι ή με χαμόκλαδα. Δεν έχουν στη ζωή τους κάποιους ανώτερους σκοπούς και επιδιώξεις, ο νους τους είναι πολύ επιπόλαιος και ασχολείται μόνο με τις βιοτικές μέριμνες, τα γήινα αγαθά και τα καθημερινά προβλήματα.

Άλλα όπως στους λόφους και στα βουνά, που είναι σκεπασμένα με χόρτα και χαμόκλαδα, φυτρώνουν κάπου κάπου μεγάλοι κέδροι και τεράστιες βελανιδιές, έτσι και μεταξύ του λαού της γης αναδεικνύει ο Θεός κάποιους ανθρώπους πολύ μεγάλους, οι όποιοι έχουν υψηλή διάνοια, σκέψη πολύ βαθιά και ο λόγος τους έχει μεγάλη δύναμη. Έχουν θέληση πολύ ισχυρή και κατέχουν όλη την επιστημονική γνώση. Τέτοιοι άνθρωποι δημιουργούν μία νέα πιο τέλεια ζωή και αλλάζουν τις σχέσεις μεταξύ των κρατών και των λαών. Αυτό βέβαια είναι πολύ σημαντικό, αλλά ασύγκριτα πιο σημαντικές είναι εκείνες οι ριζικές αλλαγές, τις όποιες πραγματοποιεί ο Θεός μέσω των πιο μεγάλων ανθρώπων, μέσω των μεγάλων ασκητών της ευσέβειας και της δικαιοσύνης, μέσω των μεγάλων ιεραρχών, των θαυματουργών

και των οσίων. Στα έργα των μεγάλων φιλοσόφων υπάρχουν πολλές αντιφάσεις και συχνά οι άνθρωποι, οι όποιοι νομίζουν ότι μπορούν σ' αυτούς να βρουν απάντηση σε μία παμπάλαια ερώτηση: «τι είναι η αλήθεια», απογοητεύονται.

Η ιστορία της επιστήμης γνωρίζει πολλές περιπτώσεις όταν οι επιστημονικές θεωρίες, οι όποιες θεωρούνταν ασάλευτες, έχαναν τη σπουδαιότητα τους μπροστά στα νέα επιτεύγματα της επιστήμης. Άλλα εντελώς διαφορετικά είναι τα πράγματα στην περιοχή του πνεύματος, στην περιοχή της ανώτατης θεολογικής γνώσης. Εκεί όλα είναι απαρασάλευτα και αιώνια. Πριν λίγο καιρό γιορτάζαμε την ημέρα του μαρτυρικού θανάτου του Προδρόμου και Βαπτιστού του Κυρίου Ιωάννου, για τον όποιο ο Κύριος μας ο Ιησούς Χριστός είπε, ότι μεταξύ των γεννηθέντων από τις γυναίκες δεν εμφανίστηκε μεγαλύτερος από αυτόν. Έτσι ο Κύριος τον τοποθέτησε πιο πάνω από όλους τους σπουδαίους επιστήμονες, τους φιλοσόφους και τους καλλιτέχνες. Αυτόν, πού υπήρχε σε μέγιστο βαθμό φορέας του Αγίου Πνεύματος και διάκονος της ανώτατης αλήθειας, τον ανέδειξε ενώπιον όλης της ανθρωπότητας ως τον πιο άξιο άνθρωπο.

Πριν λίγο καιρό, την ημέρα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, σας έλεγα για το γεγονός ότι ο Κύριος και ο Θεός μας ο Ιησούς Χριστός τοποθέτησε τον Πρόδρομο Του πάνω από όλους τους γεννηθέντας από τις γυναίκες, δεν άφορα την Υπεραγία Παρθένο Μαρία, επειδή αυτή βρίσκεται πάνω ακόμα και από τα Χερουβείμ και τα Σεραφεείμ. Αν την γενέθλια ημέρα των μεγάλων ανθρώπων την τιμούμε και την γιορτάζουμε με πολύ σεβασμό, τότε με ποια χαρά πρέπει να πανηγυρίζουμε σήμερα, τιμώντας την γενέθλια ημέρα Εκείνης, από την οποία έλαμψε ο Ήλιος της Δικαιοσύνης, ο Κύριος και Θεός μας ο Ιησούς Χριστός, ο Όποιος από αυτή έλαβε την ανθρώπινη σάρκα. Στο απολυτίκιο της μεγάλης αυτής γιορτής ακούμε τα θαυμάσια λόγια: «Η Γέννησις σου Θεοτόκε, χαράν εμήνυσε πάση τη οικουμένη...». Για όλη την οικουμένη, όχι μόνο για το ανθρώπινο γένος, αλλά και για τον κόσμο τον αόρατο, για τον κόσμο των αγγέλων έλαμψε σήμερα η μεγάλη χαρά.

Πάνω, λοιπόν, από όλους τους μεγάλους ανθρώπους, πάνω ακόμα και από τον Ιωάννη τον Πρόδρομο, πάνω από τους Αρχαγγέλους και τους Αγγέλους τοποθέτησε Κύριος ο Θεός την Υπεραγία Άχραντο Παρθένο Μαρία. Και βεβαίως δικαίως της έδωσε αυτή την θέση, επειδή σ' αυτήν εσκήνωσε το Άγιον Πνεύμα, για να γίνει αυτή γήινη Μητέρα του Προαιώνιου Υιού του Θεού, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Το Πανάγιο Πνεύμα του Θεού έκανε την καρδιά της Μαρίας σε ασύγκριτο βαθμό πιο καθαρή από την καρδιά όλων των ανθρώπων. Την καθαρότητα της καρδιάς την θεωρεί ο Κύριος μας ο Ιησούς Χριστός το πιο σημαντικό από όλα τα άλλα, γι' αυτό και είπε στους μακαρισμούς: «μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται» (Ματθ. 5, 8). Η αδιάλειπτη κοινωνία με τον Θεό, η θεωρία του προσώπου Του είναι η μεγαλύτερη ανταμοιβή, που ο Κύριος Ιησούς Χριστός υπόσχεται σ' αυτούς που τηρούν τις εννέα αυτές εντολές, πού τις ονομάζουμε μακαρισμούς.

Ας θυμηθούμε τί λέει ο Σωτήρας μας για την ανθρώπινη καρδιά. Ο λόγος Του μας εξηγεί γιατί Αυτός εκτιμά τόσο πολύ την καθαρότητα της καρδιάς. Είπε ο Κύριος: «Έσωθεν γάρ εκ της καρδιάς των ανθρώπων οι διαλογισμοί οι κακοί εκπορεύονται, μοιχεία, πορνεία, φόνοι, κλοπαί, πλεονεξία, πονηρία, δόλος, ασέλγεια, οφθαλμός πονηρός, βλασφημία, υπερηφάνια, αφροσύνη- πάντα ταύτα τά πονηρά έσωθεν εκπορεύεται και κοινοί τον ανθρώπων» (Μκ. 7, 21-23). Αν έτσι είναι τα πράγματα και αν, σύμφωνα με το λόγο του Χριστού, οι ρίζες του κακού βρίσκονται στην ανθρώπινη καρδιά, τότε σίγουρα από την ίδια την καρδιά εκπορεύονται και όλοι οι καλοί και

καθαροί λογισμοί και πράξεις. Επειδή η καρδιά είναι το κέντρο της αγάπης και η αγάπη είναι πλήρωμα όλου του νόμου.

Η καρδιά της Υπεραγίας Θεοτόκου και Άχραντου Παρθένου Μαρίας σκορπούσε το φως της εξαιρετικής καθαρότητας και αγάπης όχι μόνο στον γήινο κόσμο. Η ημέρα της λαμπροφόρου γεννήσεως της «χαράν εμήνυσε πάση τη οικουμένη», σε όλο τον κόσμο των ασωμάτων δυνάμεων. Να φυλάμε και εμείς, αδελφοί μου και αδελφές, στις καρδιές μας τη χαρά της λαμπροφόρας και μακάριας ημέρας της γεννήσεως της. Ας προσπαθήσουμε με όλες τις δυνάμεις μας να κρατάμε πάντοτε την καρδιά μας καθαρή, για να είμαστε άξιοι της αγάπης της Παναγίας, η οποία πάντα πρεσβεύει για μας ενώπιον του Υιού της του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στον Οποίο, μαζί με τον Άναρχο Πατέρα και το Πανάγιο Πνεύμα, ανήκει δόξα, τιμή και προσκύνηση εις τους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Κορυφαία μορφή της Μικρασιατικής Καταστροφής υπήρξε ο τελευταίος Επίσκοπος Σμύρνης, της μιας από τις επτά Εκκλησίες της Αποκαλύψεως, Μητροπολίτης Χρυσόστομος Καλαφάτης. Ο μαρτυρικός του θάνατος από τον τουρκικό όγλο είναι άρρηκτα δεμένος με τις τελευταίες στιγμές της ελληνικής Σμύρνης και του Μικρασιατικού Ελληνισμού. **Αν και του προσφέρθηκαν πολλές ευκαιρίες να εγκαταλείψει τη Σμύρνη αυτός προτίμησε να μείνει και να συμμαριστεί την τύχη του ποιμνίου.**

Το 1992 η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος προχώρησε στην αγιοκατάταξη του Χρυσοστόμου και των ιεραρχών Γρηγορίου Κυδωνιών, Αμβροσίου Μοσχονησίων, Προκοπίου Ικονίου, Ευθυμίου Ζήλων και των κληρικών και λαϊκών, που σφαγιάστηκαν κατά τη Μικρασιατική Καταστροφή. Επίσης, όρισε να τιμάται η μνήμη του Χρυσοστόμου Σμύρνης και των «συν αυτώ Ιεραρχών» την Κυριακή προ της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η οποία φέτος συμπίπτει με τη σημερινή.

Ο γνωστός Έλληνας λογοτέχνης και ακαδημαϊκός Ηλίας Βενέζης, ο οποίος έζησε τη λαίλαπα της Μικρασιατικής Καταστροφής, στο βιβλίο του «Μικρασία Χαίρε» γράφει για τον Σμύρνης Χρυσόστομο:

«Η δράση του στον καιρό του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, στον καιρό των διωγμών των Ελλήνων της Μικράς Ασίας, και στη διετία 1920-22, τον είχε αναδείξει πρώτο στόχο. Αυτός ήταν ο ηγέτης, ο εθνάρχης, η ψυχή της Ελληνικής Μικρασίας». Ο Βενέζης τονίζει ότι ο Χρυσόστομος με το βίο και το μαρτυρικό του τέλος «υπηρέτησε το Γένος και την Εκκλησία γράφοντας μια σελίδα χρυσή».

Στις 9 Σεπτεμβρίου του 1922 (με το νέο ημερολόγιο) ο Νουρεντίν Πασάς του απήγγειλε την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας και τον παρέδωσε στο πλήθος που είχε συγκεντρωθεί έξω από το διοικητήριο της Σμύρνης.

Ιδιαίτερα αποκαλυπτική είναι η εξιστόρηση των γεγονότων από τον Τούρκο καθηγητή Bilge Umar που στηρίζεται σε μαρτυρίες ανθρώπων, οι οποίοι διαδραμάτισαν σημαντικό ρόλο στη δολοφονία του Χρυσόστομου όπως αυτή του δήμιου Ali Age, στον οποίο τον παρέδωσε ο Νουρεντίν. Σύμφωνα με τον Ουμάρ, ο Νουρεντίν επέλεξε

να απαλλαγεί το συντομότερο από τον Χρυσόστομο, επειδή ήθελε να αποφύγει τη διαδικασία μιας δίκης, που θα έδινε τη δυνατότητα σε ευρωπαϊκές χώρες να παρέμβουν για να αποτραπεί η καταδίκη του ιεράρχη.

Ο Γάλλος δημοσιογράφος και ιστορικός Rene Rivaux, απεσταλμένος στη Σμύρνη της εφημερίδας «Le Temps», στο βιβλίο του «Ο θάνατος της Σμύρνης» επιρρίπτει ευθύνη για το μαρτύριο του Χρυσόστομου στην τουρκική στρατιωτική και πολιτική ηγεσία. Γράφει μεταξύ άλλων: «Ο στρατηγός Νουρεντίν πασάς, όταν τον έφεραν μπροστά του, τον εξύβρισε με αισχρό τρόπο και τον κατηγορήσε για τη φιλελληνική του στάση και πρόσθεσε ότι η επόμενη ενέργειά του ήταν να τον παραδώσει στη λαϊκή κρίση. Ο Χρυσόστομος, λοιπόν, παραδόθηκε στο μανιασμένο μουσουλμανικό όχλο. Του ξερίζωσαν τη γενειάδα, τον μαχαίρωσαν, διαμέλισαν και έσυραν το σώμα του μέχρι την τουρκική συνοικία, όπου και τον πέταξαν στα σκυλιά...». Ο Rivaux καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η εκτέλεση του Χρυσόστομου ήταν προαποφασισμένη.

Ο τότε Αμερικανός πρόξενος στη Σμύρνη G. Horton στο βιβλίο του «Η κατάρα της Ασίας» γράφει για τον Χρυσόστομο: «Πέθανε σαν μάρτυρας και αξίζει να του απονεμηθούν ύψιστες τιμές από την Ελληνική Εκκλησία και την Ελληνική Κυβέρνηση...»

ΣΤΙΣ 14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1982, με την ευκαιρία της συμπλήρωσεως 60 χρόνων από την καταστροφή, σε έκτακτη συνεδρίαση της Ακαδημίας Αθηνών, ο διαπρεπής ακαδημαϊκός Γ. Μυλωνάς, τελείωσε την ομιλία του με μία συγκλονιστική περιγραφή του μαρτυρίου και της θανατώσεως του Χρυσόστομου. «Κατά τις τελευταίες ημέρες του Σεπτεμβρίου 1922 μια ομάδα φοιτητών του International College της Σμύρνης και εγώ βρεθήκαμε φυλακισμένοι σε απαίσιο υπόγειο, σ' ένα από τα μπουντρούμια του Διοικητηρίου της Σμύρνης. Σ' αυτό ήταν ασφυκτικά στριμωγμένοι Έλληνες Χριστιανοί αιχμάλωτοι, μάλλον άνθρωποι προωρισμένοι για θάνατο. Στις 5 το απόγευμα της τελευταίας ημέρας του θλιβερού Σεπτεμβρίου, ένας τουρκοκρής με διέταξε να τον ακολουθήσω στην αυλή. “Είσαι δάσκαλος;”, με ρωτά. “Αυτήν την τιμή είχα” του απαντώ. “Και οι άλλοι που ήσαν μαζί σου είναι φοιτητές;”. ”Ναι”, του λέγω. “Γρήγορα μάζεψέ τους και φέρε τους εδώ”. “Ελάτε μαζί μου έξω”, λέγω στους συντρόφους μου. “Φαίνεται ότι ήρθε η ώρα μας. Εμπρός με θάρρος”. Ποια ήταν η έκπληξή μας όταν ακούσαμε τον Τουρκο-κρητικό να λέει: “Θα σας σώσω σήμερα, γιατί ελπίζω αυτό να με βοηθήσει να λησμονήσω μια τρομερή σκηνή που αντίκρυσαν τα μάτια μου, σκηνή στην οποία έλαβα μέρος”.

Και συνέχισε: “Παρακολούθησα το χάλασμα του Δεσπότη σας. Ήμουν μ' εκείνους που τον τύφλωσαν, που του βγάζαν τα μάτια και αιμόφυρτο, τον έσυραν από τα γένια και τα μαλλιά στα σοκάκια του Τουρκομαχαλά, τον ξυλοκοπούσαν, τον έβριζαν και τον πετσόκοβαν. Από καιρού σε καιρό, όταν μπορούσε, ύψωνε κάπως το δεξί του χέρι και ευλογούσε τους διώκτες του. Κάποιος πατριώτης μου αναγνωρίζει τη χειρονομία της ευλογίας, μανιάζει, μανιάζει και με το τρομερό μαχαίρι του κόβει και τα δυο χέρια του Δεσπότη. Εκείνος σωριάστηκε στη ματωμένη γη με στεναγμό που φαινόταν ότι ήταν μάλλον στεναγμός ανακουφίσεως παρά πόνου. Τόσο τον λυπήθηκα τότε, που με δύο σφαίρες στο κεφάλι τον αποτελείωσα. Αυτή είναι η ιστορία μου. Τώρα που σας την είπα ελπίζω πως θα ησυχάσω. Γι' αυτό σας χάρισα τη ζωή”. “Και πού τον έθαψαν;” ρώτησα με αγωνία. “Κανείς δεν ξέρει πού έριξαν το κομματιασμένο του κορμί”».